

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

SA FÉSTA DES BESTIÀ.

¡Dilluns es Sant Antòni! Dilluns es sa gran fésta de L'IGNORANCIA, sa fésta d'aquell Sant gloriós que dú una campaneta com ets ases que 'l ténen per Patró, y com ets ignorants que passen per ases.

Anomená Sant Antòni, no pòt essè sense que se present totduna à sa memòria es pòrch grás que li fá de companero, com si fós un frare lléch, companerisme que no sé amb à que se funda, ni heu pretench sèbre, maldament m'ho malpensi es dia que fas reflexions sobre aquest particulá.

¡Oh! Aquest pòrch grás, que fá setanta anys ensatá sa pòsta de ses rifles dins Mallorca, ¡que n'ha tenguts de golosos y quants de novenaris no ha duyt al gloriós Sant!

Sa bandera de sa fésta fá set dies que tremola de fret penjada devant es séu Oratòri en mitx d'es carré de Sant Miquèl que espera tot encatífat de fanch y bròu sa diada de sa fésta.

Antigament aquest Oratòri era un hospital acreditat y dins es séus hermosos corredós y galeries que casi ténen sa forma d'un círculo viciós, s'hi veyan malalts plens de nafres y de fòch del Sant que los menjavan ets ossos.

Avuy també, per més que no sia hospital d'incurables, s'hi veuen persones nafrades d'ánima y de bossa que duen fòch dins es còs y ténen malalties totes ses séues potències, ò al manco es morro tan fòrt com es des pòrch qu'acompanya al Sant gloriós.

Devòra s'escala des claustro hey ha una escaparata plena de brassos y pèus tayats qu'ets antichs parroquians d'aquest hospital regalavan al Sant quant ja no los havian mesté per rès.

Avuy hey ha també per allá dalt armaris plens de procesos que representan donatius per fòrsa à n'es malalts de cap ò de consciència; ò receptes de metges y operacions doloroses per aquells que ten-gueren ses mans falagueres y hagueran

de pará à un'altre hospital fundat à nes séu costat.

¿Hey hauria qualcú que me donás rahó des paradero d'aquells dos animals de ploma qu'hey havia abans plens d'ungles demunt es séu portal y que los llevàren no sé quant, ni qui, ni per-que?

Dilluns es es Sant de ses tentacions. Quants n'hi haurá que tendrán tentació de fé feyna y en memòria des Sant la resistirán, y per pò de fòch ò d'un cástich de Déu mal comprés, voldrán que aquest dia no s'ensengui sa fornal ni que 's toch cap eyna. Quants de carretés perdrán es viatge per pò de caure des carro, y l'endemá s'hi adormirán dedins en prende carretera.

Tots es qui potoyan farán sa fésta à ran de má ò à sa caseta. Tots es qui manetjan bistia, sia pròpia ò manlleuada, acudirán à Sant Antòni perque l'hey beneyescan amb una solpeserada d'aygo beneyta, y escopirán piñons demunt sa taula.

Dematinet veureu arribá ses galeres tirades per mules amb tota gravetat y seriedat, com à persones que conexen lo que valen; y allá rebrán la bendició acostumada mentres es cotxé amb cara de «*Jò som En Jòrdi*» dexará caure un duro de plata dins sa bassina.

Més tart veureu passá à mitx trèt s'ase de guixé que vos mirarà de cóua d'uy, pensant en sí mateix tal vegada:—Aquest també n'emblanquina molts com jò mateix y ningú el té per ase.—Estauli alèrta qu'avuy va desfressat amb quatre borlins d'estam y flòchs y banderetes per sa cóua, y dú tan mala intenció com es qui 'l mena.

Veureu més tart animarsè sa fésta y comparexerhi qualque gorá estufat ò qualque somera de mals arrembatges, ben rentats de brassos y cames y ben enlestits de randes y civelles, fentse llòch ampla per allá ahont passen y demostrant amb ses séues oreyes y capades de quin pèu se dòlen.

Allá hey haurá també més d'un cavall que sortí sense novedat es derré Agost de dins sa Plassa de Tòros, y que gracies à ses fuyes de còl que l'hi ha

donat son amo s'hortolá, no mòstra ara ses columnes d'Hércules un pòch més amunt de ses anques.

Plè de lassos y cascavells hey anirà també es mulèt d'En Pere que segons diuen es qui 'l defensen es sa primera espasa de Mallorca, y maldament haja pegat més de dues travelades y esclatat es nàs à més de dos carretés, son amo el bravetja perque no dú medalles à nes jonoys, ni escrita à sa pell sa séua fuya de servicis. Feysli llòch, no vos hi arambeu molt, no fós còsa qu'amb una esquitada vos benehis abans d'hora.

També hey vendrá més tart s'ego d'En Tomátiga, que passa per sa milló de Ciutat. Son amo bé sab que es muda de naxament, y per axò no pòt contá à ningú ses vegades que se's retgirada per havè vist un royet d'aygo, y diu d'ella ses mil alabances. Guardauvosnè, no fós còsa que per respecte vos donás sa má à besá.

Aquesta altre bistia que veureu pujá desaparada per sa còsta de sa Pols, maldament no n'hi haja cap mica, es es poltro d'En Pèp que li costá doscents duros y à lo milló reclusa ó s'encabarma à entrá dins qualque hostal; y s'altre dia amb una girada seca bolcá es carretó y li fé un ñeño que val més de doscents duros. Quant ets amichs li demanavan allò qu'era, los deya qu'havia caygut des llit; y en sí mateix pensava:—Valga que ningú heu va veure. No hey ha desgracia que no hey haja ventura. Callau y feys com qui no'n sápi-ga rès.

Allá hey durán també es dos cavallets de tiro que té Don Cinto que son s'enveja des qui no saben que'n veure una còsta ja fan juèus, y que los agrada devegades embarcá qualque ratx de còsses dins sa berlina des cotxet que tiran.

Més tots ells avuy ténen cara de bisties de qui fá fé y amb sa séua vivó y amb lo ardots y falagués que caminan y amb lo remuntat des séu cap, com que vulgan doná à entendre à sa gent que conexen sa superioritat que ténen demunt es qui los hi menan, que desfressats de dòna y d'altres maneres ridícu-

les fan alarde de tení manco enteniment qu'ets ases que los aguantau.

Y ben pensat, perque un pòbre ase no parla ja hem de dí que no sab. Jò vos sé dí qu'está observat qu'aquell que parla pòch, pensa molt; y es ver-tadé sèbre está en so pensá, y no en so xarrá. Desd'ara vos assegur qu'un ase perque no parla, pensa molt més que nòltros; y bé heu demòstra es séu cap baix y sa séua quietut en está aturat. Ses mosques, que segurament en ténen notícia, son ses qui més procuran dis-treurel de ses séues profundes medita-cions.

Axò que passa à Ciutat passa també à molts de pòbles de Mallorca. Molt de bestia de tota casta p'es mitx des carrés, y moltes corregudes y atropells. Gracies si es decapvespre no hey ha cap des-gracia que contá.

Antigament ses fèstes populás de Pal-ma comensavan amb aquesta colcada y acabavan amb sa des dia de Sant Sil-vestre y Santa Coloma que mos recor-dava sa gloriosa conquesta de Mallorca. Suprimiren sa derrera que era sa més lluhida y no sabem es perque; y aques-ta, que es sa més pòch decorosa y sa que més pòch quadra amb sa civilisació des sigle, s'aguanta y va à má de agon-tarsè per ara.

¿Será axò tal vegada perque es núme-ro d'ases es gran sobre la terra, y no va en camí d'aminvarsè per ara?

PEP D' AUBEÑA.

SA PORTA PINTADA.

Ja sabeu qu'hey ha un convent
Anomenat *Porta-Cèli*
Y que es cèrt com s'Evangèli
Que es qu'hey entra hey viu content.

En havè passat sa porta
Ha acabat vòstro pená.

Si à mi no'm creys, preguntau
Per tal porta sense clau
A un forasté que está
Als hostals nòus y s'en vá
Cada dia à Tiradó;

Y vos dirá:

—*Oh! Ci Ceñó.*
Té molta de rahó.
Un pan de fan hi ha
En la Porta Pintáa.

He sentit contá també
Que'l gran Sultan de Mahoma
Per sortí y per fé la doma
Una rica porta té.

Li diuen *Sublime Puerta*
Y à tothòm fa embadocá.

Si axò no creys, preguntau
Per tal porta sense clau
A n'es forasté qu'está
A s'Arraconada, y fá
P'el Terme de porgado;

Y vos dirá:

—*Oh! Ci Ceñó.*

Té molta de rahó.
Dos pans de fan hi ha
En la Porta Pintáa.

Un amich méu qu'ha arribat
De Toledo y de Madrit

Y de València, m'ha dit
Qu'altres portes ha admirat.

Sa del Sòl es tan hermosa
Que més no's pòt desitjá.

Y si no heu creys, preguntau
Per tal porta sense clau

A n'aquell véy castellá
Que dins es carril está

Fént feyna de forjadó;

Y vos dirá:

—*Oh! Ci Ceñó.*

Té molta de rahó.
Tres pans de fan hi ha
En la Porta Pintáa.

Y à qualsevòl forasté,
Que no entenga es mallorquí,

Si anau à preguntarlí
Sobre altres portes que sé;

Totduna de Sa Pintada
Que li parlan se creurá.

Feys sa pròva. Preguntau
Per sa porta que vulgau

A qualsevòl des qu'hey ha
Desde Sant Antòni à má

Fént de punxa ò cobradó;

Y vos dirá:

—*Oh! Ci Ceñó.*
Té molta de rahó.
Sis pans de fan hi ha
En la Porta Pintáa.

PEP D' AUBEÑA.

ES PESCADÓS DES MOLINÁ.

Trenca s'aua. Dins ets hòrts de Sant Onofre y de *Ses Finestres Verdes* can-tan ses sotleres y cucuyades; es vent rua ses aygos des Portixòl; ses llisses botan, y sa campana de la Mare de Déu de l'Hòrta tòca sa missa primera qu'ha de dí es capellá Tòni.

En Coscoy y En Pates que's fan sa competència, venen mesclades gambes de prima y d'aua.

Desde ses troneres de Sant Onofre que es matalassés perfuman amb ses séues bugades, fins à n'es molí qu'hey ha devant Can Seguí, estòls de pesca-dós de cañeta ajupits demunt sa platja fan tremolitja y qualche mica de púu, y asseguts com à preveres à ses ròques que fan puntes hey ha atlotets, verta-deres plasses mòrtes que guardan es llòch à n'es séus pares es temps que aquests replegan esca, gambes, cape-llans, pades y bellerugues.

Es qu'ha de pescá més endins no posará quatre pans de s'am à n'es suro, fóra aquells que demunt ses te-nasses, li péguin p'es fons, arroman-gats tay de cuxa y amb bossa à n'es

costat; y tants son es preparatius de tots, qu'es qui no entengués sa tramòya pensaria qu'es tracta d'agafá qualche balena.

Dexemlos per ara gratant s'arena y menjansè ses ungles y anem à missa que ja los tornarem trobá després de ohida.

Devant l'Iglesia hey tròb un grapat de bergantells que fan faròls. Duen capell de paya amb flocis negres de qua-tre dits d'amplaria, americana, calsons de llista y sabates blanques: menjan ensaymades y rollets y asinolan sa gar-ròva, mirant passá ses que van à missa.

Allá acudexen moltes dones: una de elles compareix amb una cadireta de vellut blau amb un ca d'aygo brodat es mitx. Entra à l'Iglesia y jò amb ella, y quant estén sa cadireta nòva se mòu un xep à xep qu'arriba à essè un bojiòt. ¡Quantes mirades! ¡Quantes envejes!

Una fosca uyada d'en Mises, escolá de memòria perdurable per tots es qui l'han conegut, restablex es silenci; y mentres es sòl vermey com sa grana s'en puja per demunt es Còll d'En Ra-bassa, quèda sa missa y comensa el Sant Sacrifici.

Demunt l'altá hey ha la Mare de Déu del Remy; dú manto blanch brodat de plata y corona à n'es cap, y té sis canalòbres amb siris de lliure, y papés blanchs entretayats y ruats.

¡Oh! ¡que hermosa es la Verge del Remy! Un dia l'hem mirava y me pa-rexia que reya, y era que devant des platetjats canalòbres hey havia un re-mellet petit y mal forjat d'aufabagueres y amb un clavell blanch es mitx que tal vegada representava una fortuna.

¡Santa Mare de Déu del Remy! A sa téua Basilica de Santa Maria de la gran Toledo, cubèrta de relliquies d'òr y pe-drerías ahont te visitan tants de Princi-pes y grans señós, ¡que no vos haurán demanat! Però aquí, à sa vòstra pòbre capella des Moliná y en es mes de De-cembre, quant ses gelades creman s'hor-talisa y ets esquits de ses ones bañan ses entenes des molins, ¡que vos dema-narán ajonayades y amb sos uys ploro-sos sa pòbre hortallana y s'atribulada dòna des mariné!

Sa missa acaba y abandon lo temple. Anem ara à cercá es pescadós que ja han fèta esca y están en campanya.

A devòra l'Iglesia tròb es primé. Es un atlotet que pesca cabòts y raboes amb caragolins. Té mals ormetjos, però en cèrt mòdo coneix l'ofici; may estira qu'es cabèt no haja engolit y cada cala fá una víctima qu'afica dins sa panera.

Entre cabòts y raboes en té dotze y no pèsan dues unses.

Está apurat perque acaba s'esca y pòsa à s'am un mollet que ses ones de-

xàren demunt sa platja. S'atlòt crida y prem, ¿què serà? Deïora de s'aygo surten ses cames d'un animal que péga moltes revinglades.

—«¡Un pop! ¡Un pop!» cridá sa gent que per allá passava, y dos fadrins molt entesos l'hi posàren una maneta y el tregueran à sa vorera.

¡Ditxós atlòt! ¡Tú serás s'únich fét pescadó!..... No adelantem s'història y continuem sa nòstra peregrinació.

(Continuará.)

M. P.

UNA CARTA FREDA.

(À N'ES MÉU AMICH Y. R.)

Un *fret* per aquí 'vuy fá
Que, vaja, es un *fret* fa rest,
Que lo que 's *fret* còm aquest
A un de *fret* fá tremolá.

Jò he tengut *fret* abans,
Però no tan *fredoléch*,
Lo que 's jò de *fret* geméch,
De *fret* ténch baubes ses mans.

Es un *fret* que no hey val fòch
Per llevarmos sa *fredó*
Es un *fret* interiò
Que *refreda* à pòch à pòch.

Frets ténch es pèus, però molt,
Fret còm à néu ténch es nás,
De *fret* no se lo que 'm fás,
Tant de *fret* ténch que tremòl.

De *fret* ténch es cap torbat
Y *fret* que ténch pe' sa cara
¡Vaja un *fret*! t'assegur ara
Que de *fret* estich gelát.

Fret just gèl ténch es clotell
Y à n'es brassos ténch *fredó*,
Es un *fret* no agontadó
Aquest ditxós *fret* novell.

Y apesá de que à mí es *fret*
Me fa está tan *refredat*
Ni 'n so *fret* m'ha olvidat
En tant de *fret* escriuret.

Y d'es *fret* acoquinat
Amb una ploma molt *freda*
T'eschich carta tan *refreda*
Qu'es *fret* le seque aviat.

Es *fret* sa tinta espeseix,
Sa *fredó* no'n déxa escriure,
Amb aquest *fret* fa mal *viure*,
Tant de *fret* m'enmalalteix.

¡Quin *fret*! de *fret* m'enmagresch,
Fret respir, tot *fret* estich,
Tan *fret* es, que de *fret* dich:
—¡*Fret*!... ¡*fret*!... caló preferesch.

SEN GURRIÓ.

ADAGIS PAGESOS DES MES DE JANÉ.

Brusques de Jané, bòn ainy mos vé.
Flòr de Jané, no umpl es pané.
Amellé no fasses via, que gelará qual-
que dia.

Polls de Jané, pònan à n'es payé.
Si vòls sèba de doblé, plántala de
Jané.

Si Sant Vicens dú bòn temps, s'hi-
vern s'acabará prest.

Sa llaurada quant fá fret, ajuda à fé
bòn esplet.

Llaura fondo y pòsa fems, y déxa
corre es temps.

Mes de Jané, més malfané.

Terra llaurada qu'hey cau gelada,
per un ainy está apareyada.

Si Santa Eynés dú bòn temps, ses
viñes anirán bé.

Es fems mal podrits, no son de profit.

XEREMIADES.

A n'el seño Administradó de Corréus
li feym present qu'hey ha persona dins
Pollensa que fá un mes y mitx que no
ha rebut L'IGNORANCIA. Axò nò's regu-
lá, y per lo mateix, tenim molta pò que
qualcú la s'atura abans d'arribá à n'es
qui va dirijida, es es di: qu'hey ha lla-
dres d'IGNORANCIES.

Ja no los ne faltava altre à n'es pò-
bres mestres d'escòla.

A sa sòlfa envitricolada que ja canta-
van per cobrá es séu petit sòu, ara s'hi
ha afegit un'altre *bemòl*. Seguint axí
còm anam aviat se podrá establí s'en-
señansa musical à totes s'escòles pú-
bliques, y sino ascoltau:

Ara un mèstre per cobrá es séu *haber*
ha d'esperá:

Que a s'Alcalde l'hi venga bé orde-
ná es *pago*, ò que 'l seño Administradó
Econòmich, perduda sa paciència, haja
enviat un *plantó* à la vila.

Qu'es Depositari fassa s'ingrés.

Que després vulga doná sa *carta de*
pago à n'es mèstre, barato d'un recibo.

Qu'es mèstre duga sa *carta de pago*
à s'Habilitado.

Que s'Habilitado vaja à trèure es do-
blés.

Qu'aquest pòshi un avis en es periò-
dich que pòt aná à cobrá.

Y si llavò es mèstre arriba tart à Ci-
tat, de manera que s'Habilitado haja
sortit de casa, y l'endemá es dia de
classe y ha de fé un'altre viatge, con-
siderau quin estarà el Rectó per uns
quants billets, després d'una lletania de
sis *bemòls* y dues fugues.

¡Seño Administradó Econòmich, vos-
tè que s'altre dia mos oferí es séus bòn
servicis amb tanta cortesia y nòble de-
sitx, veja si trobará mèdi per acursá
aquesta lletania! Francament, L'IGNO-
RANCIA tròba que té massa *Ora pronobis*.

Aquesta redacció agraheix de bòn còr

es regalo de dos calendaris en cromo
qu'es representant de sa compaña F.
Singer l'hi ha enviat acompanyats d'una
molt atenta carta. Si aquest seño gasta
tan bònnes paraules à n'es comprados
quant los ven ses séues bònnes máquines
de cosí, rès d'estrañy té que fassa molts
de parroquians y que téngan ganes de
tornarhi à comprarné d'altres, sòls per
sentí lo bé que s'esplica.

Fá pòchs dies, que, à una reunió se
parlava d'aquest Còmpte italiá, prês à
París per haversé casat tres vegades
quant encara vivian ses séues dònnes.

—Jò li daría vòlta de garròt, (va dí
una seño.)

—Jò n'hi daría de garròt..... (deya
un'altre de sentiments més humanitaris.

—Jò 'l *duria* à presili per tota la vida,
(afegí una *jamona* tota exaltada.)

—Ydò jò, (va dí una joveneta,) per
tot càstich el condemnaria à viure sem-
pre amb ses tres dònnes y ses correspo-
nents sògres.

—¡Jesus! axò es massa..... (digueren
tots es concurrents.) ¡Pòbre homo! no's
tan gròs es delicte per sofrí tan gran
càstich.

Y un jove, refuat de ses dònnes, remu-
gava baix, baix:

—Jò li posaria una corona.

EPIGRAMAS.

S'havia empenat Don Ròch
A convertí un jugadó
Y l'exhortava:—¡Ay, Seño!
Que de temps pèrds amb so jòch!
—Ja té rahó, y m'espant,
(Es jugadó contestá.)
Des temps que pèrd en jugá;
Però entenguemmos... mesclant.

—Perque à una dòna casada
La respècti tot el mon,
(Deya à sa dòna En Ramon,)
Sempre ha d'aná acompanyada.
Y ella qu'es obedient,
Quant s'homo es à s'oficina,
Sòls à sortí es determina
A passetjá amb un Tinent.

Un gató que se moria
Un pòch d'aygo demaná,
Y no n'hi volgueren dá
Perqu'estava à s'agonía.
—¡Duym' hen dich! (vá replicá
El pòbre à n'es séus amichs),
Me vuy reconciliá
Amb tots es méus inimichs.

A un malalt que se quexava
De que casi no dormia,
Es metge que'l visitava
Prometé que dormiria.

Y després d'anà y vení
Y de tant de receptá
Tant al pòbre fé dormí,
Que no 's torná despertá.

SEN GURRIÓ.

Na Juaneta amb molts de plòs
Pregava à Sant Saturní
Perque à n' En Ròch son espós
Li fés abominá es ví.

Y tant ley vá suplicá,
Y es Sant fonch tan indulgent,
Que no 'n beu de llavò ensá,
Y no més beu... aygordent.

BLAT XOROY.

COVERBOS.

Un señoret en es Teatro duya es compás de sa música amb so séu bastó, desbaratant ets altres, y un señó des séu costat per corretjirló d'una manera fina li va preguntá:

—¿Vostè, qu' es filarmònich?

—No, señó, (contestá.) Jò som solle-rich.

*
**

—Tòful, ¿kin' hora es?

En Tòfol trèu un rellòtge, mira y esclama:

—Les quatre.

—¿El Dimòni! ¿Tú y tot dus rellòtge?

—Ja 'u veus.

—¿Y quant t' ha custat?

—Tres mesos de presó.

*
**

S'altre dia à una reunió una jove cantava à n' es piano. Amb axò un pollo va esclamá:

—¡Oh! ¡Quin ayre!

Y un señó véy des séu costat alsantsé es còll de sa levita, digué:

—¡Té rahó, si que 'm passa d' ayre!

*
**

—La Providència tot heu ha fét bé, (deya un sabí.) ¿No sabeu perque ses dones no ténen barba? Perque còm sempre están xarrant, es barbé no podria afeytarlès.

*
**

Un frare predicadó que li deyan el Pare Adam va fé un sermó bastant xeraquet y mal engarbullat.

Quant sortí sa gent de l' ofici, li preguntavan à un señó molt de l' Iglesia, però també molt discret y agut:

—¿Que tal, que li ha trobat à n' es sermó, señó Miquèl?

—¡Y que li he d' havè trobat! Que d' avuy endevant ningú 'm farà creure qu' el Pare Adam sia es primé homo del mon.

*
**

—Escolta, Andreu: axò que llesch no heu entench gayre. Diu d' un lance de honor. ¿Què significa axò?

—¿Un lance de honor no sabs tú qu' es? Ydò jò t' ho esplicaré. Quant no es un saynete de per riure, es un estòl de sis homos: dos que van à matarsé, y ets altres quatre qui van à veure còm se matan.

*
**

Una vegada à n' es Convent de Jesús predicava un frare sobre es pancaritats que 's solian fé dins sa Riera que passa per allà pròp, y el Señó Don Nòfre Riera que era molt devòt des Convent y d' un caracte molt pusilánime entrava dins l' Iglesia en es moment en que 's predicadó amb un tò de reconveniçió deya ses sigüents paraules:

—Ah! Riera, Riera, de quants de pecats y desastres ets causa.

¿Que me direu! El hò de Señó se pensá qu' heu deya per éll y se va desmayá just à sa pica de s' aygo beneyta.

*
**

Un homo casat, quant assegurava una còsa y no 'l creyan, tenia sa costum de posá sa ma dreta demunt es cap de sa dona, y alsant sa vista à n' el cèl esclamava amb tò solemne:

—Lo que dich es veritat. Vos ho jur per aquesta creu que Déu m' ha dada.

*
**

Un potecari d' un pòble que pretenia curá un malalt abandonat des metges, li enviá una botelleta d' axaròp, amb un paperet que deya, perque servís d' advertència:

—Remenaulo bé, en haverley de doná.

El sendemá, va aná à veure es malalt còm se trobava, y lo primé que trobá quant entrá à la casa, va essè sa criada véya amb un gran plòs.

—¿Qu' está més mal?... ¿que no li donáreu s' axaròp.

—Sí, señó: ley varem doná; però còm que vostè havia escrit en es paperet que 'l remenássem bé à n' es señó en donarley, amb una de ses engronsades fòrtes que li pegá es missatge à Don Guiem, perque s' axaròp fés més afecte, el pòbre va aclucá ets uys y badayá.

—¡Tot sia p' el Bòn-Jesús! (va respondre es potecari.)

*
**

També contan qu' un tal Don Pau que vengué de fòra Mallorca dugué una criada forastera y l' endemá dematí d' havè arribat, es forné baix de s' escaleta criada:

—Pestau...

Sa criada pensantsé que cridava es señó, contestá:

—Ahora baja.

Y es forné tot escomés, digué:

—¿A horabaxa? A horabaxa no couan. En Mallorca couan el dematino.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Gran Iglesia pòchs perdons.*

SEMBLANSES.—1. *En que fila.*

2. *En qu' hey ha bassina.*

3. *En que té còll.*

4. *En que ténen oreyes.*

TRIANGUL.....—*Marcó-March-Mar-Ma-M.*

PROBLEMA.....—*Per 9, ó un múltiplo de 9.*

ENDEVINAYA.—*Sa campana.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Oficial sense empleo y Un Sardi-né festejadis.*

Sis:—*Un President y Un Vocal.*

Quatre:—*Tóni Ase, Un Signor Russo y A. B.*

Y una no més:—*Un Balladó.*

GEROGLIFICH.

MARTE

D.

ASES

PASCO NADAL

X D : C ansa

SIMAR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un òu à una castaña?
2. ¿Y un Oratòri à uns calsons?
3. ¿Y un llibre à un tacó?
4. ¿Y un hipòcrita à sa moneda falsa?

JORDI DES RECÓ.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un empleo que dependeix de La Sala; sa 2.ª, un nòm que donan à cèrt animal de quatre pòtes; sa 3.ª, lo qu' agrada à moltíssimes persones; sa 4.ª, lo que fá un puro encès; sa 5.ª, lo que digueren dos moxos de cèrta fábula, y sa 6.ª, una lletra.

J. SEUGITRA.

FUGA DE CONSONANTS.

A.Y .OU .I.A .O.A.

RAMIONS.

CAVILACIÓ.

COMPÁS.

Amb aquestes lletres compòndre es nòm d' una vila de Mallorca.

J. S.

ENDEVINAYA.

Som germans. Vivim amb pau
Y may mos miram de cara
Tenim es coló d' esclau
Y es fòch sempre mos separa.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

15 JANÉ DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.